

Lucian-Dragoș Bogdan
Vânătorii de capete

Copyright © Lucian-Dragoș Bogdan
Copyright © TRITONIC 2016 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@triton.ro
www.triton.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BOGDAN, LUCIAN-DRAGOȘ

Vânătorii de capete / Lucian-Dragoș Bogdan
Tritonic, 2016
ISBN: 978-606-749-134-0

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Editor: BOGDAN HRIB
Comanda nr. 183 / mai 2016
Bun de tipar: mai 2016
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Lucian-Dragoș Bogdan

VÂNĂTORII DE CAPETE

Vagabond – Volumul 1

Mulțumiri

Lui Bogdan Hrib, pentru că m-a încurajat să merg mai departe pe drumul scrierilor polițiste, investind în mine încredere și bani.

Celor trei corectori ai manuscrisului – Sorina, Mihnea și Teo. Observațiile lor s-au dovedit pertinente, ajutându-mă să umplu unele goluri ale intrigii, ori să adaug detalii care să dea mai multă personalitate poveștii.

Tuturor celor care, după ce au citit „Pânza de păianjen”, mi-au transmis aprecierile lor și m-au îndemnat să scriu o nouă carte polițistă. Sper ca volumul de față să nu-i facă să regretre că mi-au spus atâtea lucruri frumoase.

Și, nu în ultimul rând, minunatelor meleaguri albaiuliene, fără de care viața mea ar fi fost mult mai săracă.

Cuprins

Capitolul I	– sau despre cum se simte la patruzeci de ani o viață ratată	7
Capitolul II	– sau despre visurile adolescenței	19
Capitolul III	– sau despre ideile care pot împleti visurile cu realitatea	33
Capitolul IV	– sau despre ultimele pregătiri înainte de pasul cel mare	55
Capitolul V	– sau despre senzațiile provocate de libertate	65
Capitolul VI	– sau despre câteva lucruri stranii și greu de explicat	79
Capitolul VII	– sau despre cum începe o anchetă condusă de un amator	93
Capitolul VIII	– sau despre cum ajung lucrurile să ia o turnură neașteptată	111
Capitolul IX	– sau despre cum socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg	129
Capitolul X	– sau despre diferite feluri de mâncare, mai mult sau mai puțin apetisante	145
Capitolul XI	– sau despre ce face omul când își pierde busola	161
Capitolul XII	– sau despre bănuiele, teorii și tot felul de argumente pro și contra	179

Capitolul XIII – sau despre cum lucrurile se pot încurca tot mai mult	193
Capitolul XIV – sau despre care este diferența dintre teorie și practică	209
Capitolul XV – sau despre cum unele piese de puzzle se așază la locul lor, iar altele nu	223

Capitolul I sau despre cum se simte la patruzeci de ani o viață ratată

– Dacă n-am de unde...

M-am întors cu spatele. Am avut grijă s-o fac ca un adevărat stăpân atotputernic – cu un gest brusc, care să-mi ascundă adevăratele intenții. Am amânat pronunțarea sentinței până am ajuns lângă ușă. M-am oprit, cu capul ușor plecat, într-o postură care să dea momentului încărcătura cuvenită.

– Să știi că data viitoare nu-ți mai las nimic! am aruncat peste umăr.

– Vai, se poate, domnu' Dinu? Știți că dacă am, plătesc. Acu', dacă a venit primăvara, mai scapă omu' de cheltuieli și are bani să mai ia una, alta...

În vocea lui Fărcaș se simțea ușurarea. Acolo încercase să ajungă de la început. Știam prea bine ce-i putea pielea, dar mă hotărâsem să-l las să se străduiască pentru a obține amnistia. Mă rugase, îmi vorbise despre nu-știu-ce afacere pe care tocmai o punea la punct cu un cetățean italian stabilit în zonă,

îmi plătitise o parte dintr-o factură mai veche... Mă îmbiase cu o cafea și niște pâine cu slănină, știind că, după o zi de umblat pe coclauri, n-aveam să refuz.

Am plecat, lăsând ușa deschisă în urma mea, așa cum era firesc să fac într-un asemenea context. Ploaia de afară se potriva perfect cadrului, de parcă o comandasem înadins. Am mers spre mașină, acoperit de perdeaua de apă care-mi intra pe sub haine. Ajuns înăuntru, am savurat o vreme imaginea picăturilor care se scurgeau pe geamuri ca într-un decor apocaliptic. Am strâns degetele pe volan. Mă simțeam puternic. Dovedisem îndurare. Dar data viitoare...

Când am auzit telefonul, am tresărit. Era Anca.

– Pe unde ești?

– Acum plec din Meteș.

– Ok. Hai cât mai repede, că șeful trebuie să-i dea bani de delegație lui Coco.

– Și de unde să-i dau eu?

– Păi... n-ai adunat de pe teren?

– Am luat câte ceva, dar oamenii stau cam prost cu banii acum.

– Șefului n-o să-i placă asta, m-a avertizat Anca după un moment de tăcere.

– Măi... eu am încercat. I-am pus lupului¹ pielea-n băț, i-am dat foc la bârlog, da' tot n-a vrut să spună unde a pîtit comoara...

– Mda... Hai, dă-i bătaie!

I-aș fi dat. Ei. După ce aș fi îmbrăcat-o în prealabil în haine de piele și aș fi legat-o la stâlpul infamiei. Sau aș fi încercat niște scene din *Cincizeci de umbre* – deși, ținând cont că nu

¹ Fărcaș (original Farkas) = lup (lb. maghiară)

eram bogat, probabil că n-aș fi fost considerat romantic, ci aș fi sfârșit ca un maniac din *NCIS*.

Ploaia deasă făcea drumul dificil, mai ales în zona aceea plină de curbe. Din apa Ampoiului se ridicau leneș vâlătuci de ceață, dând peisajului o atmosferă de poveste. Am încercat să-mi imaginez asfaltul transformat într-un drum pietruit străbătut la galop de un grup de călăreți. Sau de o cohortă romană în marș grăbit către castrul de la Apulum. Nu m-ar fi mirat ca, din neguri, vreun soldat să rătăcească drumul și să pășească în plin secol XXI.

Așa cum mie mi-ar fi plăcut ca decorul să se situeze undeva în Anzi, cu peretele de granit al muntelui în stânga și râpa adâncă în dreapta. Iar eu să mă aflu într-o mașină de teren, alături de o călăuză locală care să mă ducă spre inima unui crater ce ascundea o enigmă neelucidată a incașilor.

Unul dintre ștergătoare s-a împleticit, apoi și-a continuat arcul de cerc pe care-l descria pe parbriz. Până să-mi dau seama ce cauzase fenomenul, au mai trecut trei curse ale brațului. A urmat o nouă împleticire.

– Ce naiba?!

Într-o fracțiune de secundă, mi-am dat seama că lama cauciucată se prindea în perechea ei, a cărei cursă era mai scurtă decât ar fi trebuit. Revelația nu mi-a folosit la nimic. Ștergătorul s-a volatilizat.

Am clipit, nedumerit. În mintea mea, înțelegerea fenomenului, zborul unui „ceva” întunecat de-a curmezișul parbrizului și mișcarea unui braț bont, fără lamă, fuseseră evenimente aproape simultane. Am frânat brusc și mașina din spate m-a claxonat nervos, apoi m-a depășit.

În fața mea, apa curgea pe parbrizul prin care reușeam să mai disting doar o pâclă nedefinită. Dacă mă lăsam ușor spre

scaunul din dreapta, putem să văd prin porțiunea curățată de ștergătorul care încă mai era întreg. Am mers o vreme așa. Coroborată cu drumul șerpuit, poziția mă amețea și-mi dădea o ușoară stare de greață. Am ajuns cu greu în Ampoița, de unde șoseaua era dreaptă.

Din Șard, ploaia s-a mai domolit. După ce am intrat în Alba, am mers până în centru, la Cara. Am cumpărat un ștergător nou, apoi m-am chinuit aproape o jumătate de oră să scot ciotul rămas în capătul brațului. Suficient ca ploaia – deși redusă la o răpăială ușoară – să mă ude până la piele.

– Ce farmec ar avea dacă n-ar suna și telefonul? am bombănit când am auzit soneria de apel.

Era Veronica. Mi-am proptit celularul între umăr și ureche.

– Spune, iubito!

– Ce faci?

– Dansez în ploaie. Fără lupi, că i-am lăsat la...

– Știi că la cinci jumate trebuie să fim la Morari, nu? mi-a rețezat-o lumina oarbă a ochilor mei.

– Bineînțeles, suflețel! Cum să uit?

– Știi și eu? Poate fiindcă e cinci și un sfert?

Ironia din glas tăia aproape ca o lamă de cuțit.

– Imediat ajung.

– Sper.

Avea să rămână cu speranța. Mi-a mai luat cinci minute să pun ștergătorul, timp în care am primit un apel și de la Anca, pe care l-am ignorat. Când am ajuns la serviciu, secretara roșcovană, sulemenită ca o vedetă de film porno, m-a privit lung.

– Te-am sunat, mi-a reproșat.

– Da? M-am prefăcut mirat, am scos telefonul și m-am uitat la el: Chiar! N-am auzit apelul. Probabil m-ai sunat când

eram afară și reparam ștergătorul. Îmi lăsasem telefonul în mașină, să nu se ude...

Mi-a scurtat povestea cu un gest scurt din mână.

– Du-te la șefu'. Te așteaptă. E ca un leu în cușcă...

Mi-aș fi dorit să-l scot de acolo și să-l adaug cadrului cu Anca-în-piele-și-legată, pe care tocmai o mutasem de la stălpul infamiei pe biroul portocaliu. Tot legată și tot pregătită pentru o ședință cu bice și curele. Șeful s-ar fi potrivit perfect în colț, lângă ficus. Cu capul în ghilotină, firește.

Am optat pentru o intrare à la Kramer, într-o încercare disperată de a destinde atmosfera.

– Salutări slăvitului conducător!

– Ce-ai ajuns așa greu?

Tonul era sumbru, întunecat.

– Mi s-a rupt un ștergător pe drum, a trebuit să merg să-l schimb...

– Cum... „s-a rupt”?

– Așa, din senin! Cred că-i făcuse cu ochiu' vreo mașinuță din Tăuț, că abia ce ieșisem...

– Mda. Așa grijă aveți de mașini... În fine! Hai, că acum n-am chef de glume! Dă-mi banii, că așteaptă Coco după tine de o oră!

– Nu fac decontul la...?

– Dă-mi-i mie! m-a întrerupt iritat.

De obicei, când îi oferi cuiva o sumă de bani se înseninează. În cazul de față, n-a fost cazul. Dimpotrivă.

– Doar atât?

– Toți stau prost cu banii, după iarnă. Dar mi-au promis că la următorul traseu...

Șeful și-a împins nervos laptopul.

– Mai bine făceam o societate de binefacere! Măcar luam

bani cu lopata de la stat și nu-mi mai băteam capul! M-a privit critic: Sper că mă vei înțelege și pe mine că stau prost cu banii când va veni ziua de salariu!

Am plecat de la serviciu, consolată că scăpasem rezonabil din prima rundă. Spre ghinionul meu, a doua s-a dovedit mai dură. De când am descuiat ușa apartamentului am simțit atmosfera tensionată. Veronica stătea îmbufnată pe fotoliu, îmbrăcată pentru ieșirea în oraș. Butona compulsiv telecomanda.

– Nu știu de ce te-ai mai obosit să vii, m-a luat în primire de cum am intrat. Și așa nu mai are sens să mergem.

– Ei, e de-abia... Mi-am privit ceasul, apoi am continuat cu mai puțină vervă: Șase jumată. Fac un duș și sunt gata în cinci minute.

– Cum vrei. Eu oricum nu mai am chef de nimic.

Nu striga, ceea ce era bine. Deși, uneori, aș fi preferat s-o văd că se dezlanțuie, decât să stea închisă în ea, aruncând săgeți otrăvite. Așa, rece și aranjată, părea o frumusețe sculptată într-un ghețar. Suficient cât să ațâțe o imaginație înfierbântată, dar perfectă pentru înghețarea sufletului.

În timp ce intram în baie, am rememorat începuturile relației noastre. Nu mi-aș fi închipuit în ruptul capului că fata blândă pe care o luasem de nevastă putea fi și scorpie. Și că, pe măsură ce relația intra în rutina cotidiană, această reprezentare avea să devină pregnantă.

Sub apa fierbinte a dușului, m-am întrebat dacă nu cumva asta era răzbunarea pentru faza aceea de demult, de când eram doar doi dintre copiii care se jucau în fața blocului – nici măcar prieteni. În ziua aceea de vară – Câți ani să fi avut? Patru, cinci? – o mângâiasem duios pe obraz, repetându-i numele cu glas tare – „Beronica, Beronica!”. Apoi, din nu-știu-ce-motiv, simțisem impulsul să-i dau o palmă.

Fata plecase urlând în casă, iar eu mă alesesem cu o sca-toalcă de la părinți. Să fi jurat atunci Veronica, în perna în care-și înecase amarul, că avea să mă ia de bărbat doar pentru a-mi face viața un chin?

În thrillererele psihologice ca așa se întâmpla.

Când am ieșit din baie, în hol mă aștepta un adevărat comitet de primire. Sau de plecare, ținând cont de conjunctură. Veronica era la fel de întunecată ca acum câteva minute. Anda, fiica noastră de cincisprezece ani, stătea sprijinită cu spatele de ușă, butonându-și telefonul. Singurul pentru care prezența mea părea să conteze era micuțul Tudor, care mi-a sărit în brațe.

– Tati, azi la școală ne-a pus învățătoarea să facem un proiect la Științele Naturii și...

– Tudor, lasă-l pe tati să se îmbrace! Deja am întârziat.

Tonul Veronicăi era dur. Un aisberg menit să scufunde și un Titanic, darămite o mică scenă de familie. L-am lăsat jos pe micuț și m-am dus în dormitor. În ciuda supărării, soțioara mea dulce ca fierea îmi pregătise hainele pe pat. M-am îmbrăcat în grabă.

Sonia și Gelu Moraru locuiau la periferie. Până în urmă cu câteva zeci de ani, Bărăbanțul fusese un sat, apoi dezvoltarea urbanistică îl alipise municipiului. Sonia și Veronica fuseseră colege de facultate – se cunoscuseră la Cluj. Aflând că sunt din același oraș, se împrieteniseră și, destul de repede, ajunseră nedespărțite. Într-o vreme, cuplurile noastre petrecuseră împreună toate weekendurile și concediile. După apariția copiilor, relațiile fuseseră nevoite să intre pe un nou făgaș, dar rămăseseră strânse.

Casa în care locuiau îi aparținuse bunicii Soniei, dar cei doi soți o modernizaseră. Făcută prin anii '50, clădirea păcătuisese

prin înălțimea care-l obliga pe Gelu să se aplece când trecea de fiecare prag și nu-i permitea să-și întindă brațele deasupra capului. Îmi aminteam și acum cum lucraserăm cot la cot o vară întregă, ajutând muncitorii să ridice tavanul.

Gazdele se așezaseră deja la masă, iar copiii lor – doi băieți și o fată – se plictisiseră așteptându-i pe Anda și Tudor. Mai era prezent un cuplu din vecini, precum și o colegă de serviciu de-a Soniei, cu soțul ei, Marian. Acesta din urmă lucra la criminalistică, ceea ce-mi trezi interesul.

– Cred că este o meserie fascinantă, am găsit eu o bună ocazie de a intra în vorbă.

– Mai mult sau mai puțin.

Nu m-am lăsat descurajat de răspunsul sec.

– Să încerci să intri în mintea criminalului, să-ți dai seama cum a gândit, să aduni probele... Cred că e o satisfacție deosebită când îl prinzi.

– Este, a admis Marian. Dar procesul nu e nici pe departe așa de palpitant și atractiv cum îl vedem prin seriale.

– De ce? Criminalii noștri nu sunt la fel de inventivi?

– Nu-i vorba despre asta. Avem și noi oameni cu o minte diabolică. Totuși, majoritatea crimelor nu au la bază nimic grandios. Și asta nu e doar la noi, ci și în State.

– Crezi?

Nu mi se părea plauzibil. Era o lume fascinantă în morbiditatea ei, în niciun caz banală.

– Știu, nu cred. Am fost într-un schimb de experiență acolo. La fel ca aici, sunt reglări de conturi la beție, crime pentru furturi neînsemnate... Polițistul a dat peste cap băutura din fața sa: E o muncă grea, care te consumă.

– Asta așa e! Zilele și nopțile în care încerci să pui cap la cap indiciile...

– Nu la asta mă refeream, m-a corectat Marian. În film vezi scena crimei, polițistii discutând detașați, căutările din birou cu ajutorul unor programe cum nu există în realitate, apoi descinderi în forță...

– Și? În realitate?

– Hm! În realitate...

Polițistul a dat impresia că analiza dacă era sau nu cazul să ducă discuția mai departe.

– Scena crimei este un loc oribil. Sânge – asta în cazul în care nu ai avut parte de un sadic, care să și ciopârțească victima – și un miros oribil.

– Credeam că te obișnuiești cu asta după o vreme.

– Mai curând cred că te imunizezi, te ascunzi în spatele unui paravan.

– Asta ziceam...

Marian a ignorat intervenția.

– Dar trebuie să discuți cu familia. Să-i vezi pe toți distruși și, totuși, să cauți modul prin care să afli de la ei detalii care ți-ar putea folosi în anchetă. Și asta în momente în care ei se află în cel mai negru abis al vieții lor. Crede-mă, ți-ai dori să fii oriunde altundeva, să faci orice altceva...

Aici trebuia să-i dau dreptate. Era un aspect pe care nu-l luasem în calcul.

– Satisfacția găsirii criminalului nu compensează asta?

– Simți că ai făcut ce trebuia să faci.

Nu era un răspuns direct. Mai curând, părea că voia să încheie subiectul.

– Și... munca asta seamănă măcar cu modul în care sunt prezentate anchetele în cărțile și filmele polițiste?

– Nu prea. Vezi tu... Când un autor își scrie cartea, știe cine e criminalul și încearcă să plaseze indicii care să ajute la